

«Només mereix contemplar-se la lluna quan està sense núvols?» es preguntava el poeta japonès Yoshida Kenkō (1283 – 1350)

D'una manera reiterativa la mestra zen, Shundo Aoyama (1933) continua insistint:

«En comptes d'una lluna resplendent en una nit de cel ras, què tal una lluna adornada amb núvols?; què tal la fruïció d'una lluna creixent en comptes d'una lluna plena, o la bestreta d'una lluna encara no sorgida, o el pensament encantador d'una lluna que acaba de desaparèixer?»¹

Presideix la lluna plena la Nit Serena?

Existeixen estrelles quan es crida el lament?

Què es percep en una nit fosca?

És la solitud sonora?

Pot contemplar-se una realitat que no es veu?

---

¹ Shundo Aoyama, *Semillas Zen. Reflexiones de una monja Zen*, Madrid, Miraguano Ediciones, 1999, p. 31.

«¿Sólo merece contemplarse la luna cuando está sin nubes?» se preguntaba el poeta japonés Yoshida Kenkō (1283 – 1350)

De un modo reiterativo la maestra zen, Shundo Aoyama (1933) sigue insistiendo:

«En vez de una luna resplandeciente en una noche de cielo raso, ¿qué tal una luna adornada con nubes?; ¿qué tal el deleite de una luna creciente en vez de una luna llena, o el anticipo de una luna aún no surgida, o el pensamiento encantador de una luna que acaba de desaparecer?»¹

¿Preside la luna llena la Noche Serena?

¿Existen estrellas cuando se grita el lamento?

¿Qué se percibe en una noche oscura?

¿Es la soledad sonora?

¿Puede contemplarse una realidad que no se ve?

---

¹ Shundo Aoyama, *Semillas Zen. Reflexiones de una monja Zen*, Madrid, Miraguano Ediciones, 1999, p. 31.

Es pot estar present estant absent?

¿Es el dolor, conseqüència de l'amor?

Éssers deformis que documentats per la ciència ens transmeten humanitat.

Absència. La força d'uns raigs de llum que les copes dels arbres no detenen, ni els barrots poden atrapar.

Entre els llençols, un recés de tristesa i bellesa.
La bellesa de l'amor. La presència en l'absència.
La mirada del principi i el final on la realitat es confon.

Després de l'udol del lament, després dels accelerats cops del cor, després de

la sequedat de la llàgrima

després de la prolongada absència...

El dolor, el sense sentit, la pèrdua, ens sumeixen en la foscor. L'alegria, la complaença, la comprensió, ens omplen d'aparent felicitat, però només qui descobreix que la bellesa d'un brocat no pot teixir-se en un sol color, està preparat per a trobar la serenitat en l'espessor de la nit.

Arriba la Nit Serena amb la tènue llum en la distància.

Pilar Cabañas

¿Se puede estar presente estando ausente?

¿Es el dolor consecuencia del amor?

Seres deformes que documentados por la ciencia nos transmiten humanidad.

Ausencia. La fuerza de unos rayos de luz que las copas de los árboles no detienen, ni los barrotos pueden atrapar.

Entre las sábanas, un remanso de tristeza y belleza.
La belleza del amor. La presencia en la ausencia. La mirada del principio y el final donde la realidad se confunde.

Tras el aullido del lamento, tras los acelerados golpes del corazón, tras

la sequedad de la lágrima

después de la prolongada ausencia...

El dolor, el sin sentido, la pérdida, nos sumen en la oscuridad. La alegría, la complacencia, la comprensión, nos llenan de aparente felicidad, pero solo quien descubre que la belleza de un brocado no puede tejerse en un solo color, está preparado para hallar la serenidad en la espesura de la noche.

Llega la Noche Serena con la tenue luz en la distancia.

Pilar Cabañas